

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, Χριστός Ανέστη!

Γιορτή χαράς και ελπίδας κι αυτή εύχομαι σε όλους, την ελπίδα. Ιδιαίτερα στους αναξιοπαθόντες. Αυτούς σκέφτομαι αυτές τις ημέρες των Παθών και της Ανάστασης. Είναι τόσες οι κακοτοπιές στη ζωή και είναι τόσοι πολλοί οι συνάνθρωποι που πορεύονται σε δύσκολα μονοπάτια. Οι γέροι, οι ανήμποροι, οι πικραμένοι. Σ' αυτούς πρώτα η Ευλογία της Ανάστασης και η ελπίδα ενός καλύτερου αύριο. Η Ελπίδα! Απαλύνει και τον πόνο φωτίζει και το σήμερα. Και δίνει κουράγιο και διδάσκει. Ξέρω, υπάρχουν και αρρώστιες και πόνοι ψυχικοί. Όλα είναι μέσα στη ζωή. Και λέει ο ποιητής... «*κι αν πικρό την ψυχή σου το δάκρυ τη ραίνει, πάντα κάπου κρυφτή μια χαρά την προσμένει*». Εκεί που οι ελπίδες -κι οι δυνάμεις κοντά- ξεφτάνε είναι στον ανελέητο κανόνα των γηρατειών!

Δεν λέω για μας, παιδί μου, εγώ δεν τα έκλεισα ακόμα τα ενενήντα. Λέω για αυτούς που γερνάνε νωρίς. Για αυτούς που τον παίρνουν στα κλεφτά πέντε και δέκα λεφτά στην πολυθρόνα και παραπονούνται πως δεν μπορούν να κλείσουν μάτι όλη νύχτα. Για αυτούς που βλέπουν τη ζωή από την καρέκλα. Βέβαια είναι και οι άλλοι που δεν μπορούν ν' αλωνίσουν τις ρούγες όπως πρώτα.

Για την κατάσταση αυτή είναι τα γηροκομεία. Εκεί υπάρχει η φροντίδα, αλλά και η συντροφιά.

Δεν ζούμε στην εποχή των πατριарχικών οικογενειών, που ζούσαν παιδιά κι' εγγόνια κάτω από τη στέγη και τη φροντίδα του παππού. Άλλες οι συνθήκες σήμερα. Άλλοτε η θυγατέρα, ή η νύφη φορτωνόταν την ευθύνη των γηρατειών. Ποια γυναίκα σήμερα μπορεί να εγκαταλείψει την οικογένειά της για να αναλάβει τα γονικά, ή τα πεθερικά;

Υπάρχουν τα Ιδρύματα και έχουμε καλά ιδρύματα σήμερα. Δεν είναι η επιλογή, είναι η λύση. Η κυβέρνηση δίνει πολλές υπηρεσίες να κρατήσει τους ηλικιωμένους στο σπίτι τους όσο περισσότερο γίνεται, είναι μεγάλα τα έξοδα στο γηροκομείο, είναι έξοδα ξενοδοχείου. Διαμονή, φαγητό, υπηρεσιακό προσωπικό και φροντίδα και περιποίηση. Και πρέπει να πούμε ευτυχώς ότι υπάρχουν όλα αυτά.

Κι έρχεται η οικογένεια, έρχεται ο ανθρώπινος παράγοντας. Η συμπαράσταση και επαφή. Δεν μπορεί να είναι όπως η συγκατοίκηση. Έξω

από το ίδρυμα η ζωή τρέχει στο δρόμο, οι ανάγκες πολλές και ποικίλες, οι επισκέψεις δεν είναι καθημερινές, εκεί δημιουργείται μια ενοχή από τη μια και ένα παράπονο από την άλλη. Θα πρέπει να σκεφτόμαστε και κάποιες άλλες μάνες που αφήσαμε να ζουν μ' ευχές και προσευχές αντί την παρουσία μας. Ας ξεφύγουμε όμως από τα ψυχοπλακώματα. Έχουμε και την Πρωτομαγιά, τη γιορτή των λουλουδιών και των εργαζομένων. Ο Παλαμάς λέει... «*Δόξα στο πνεύμα της δουλειάς - που σμίγει χώρες, τις καρδιές και τους ανθρώπους...*». Κι έχουμε και το χειμώνα που περιμένει στη γωνία του δρόμου.

ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ

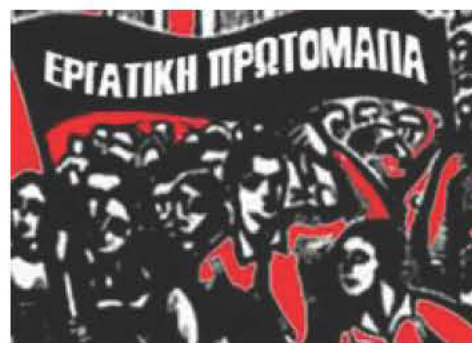
Βαρύ το τίμημα της ξενιτιάς μας ο' αφήσαμε μια μέρα μοναχιά.
Η πίκρα σου για το κενό μεγάλη κι η έγνοια σου καλύπτρα-προσευχή.
Βαρύ, μάνα, το τίμημα.
Η τύψη έγινε σκιά και μας ακολουθάει.
Μα ήταν ο δρόμος ο τραχύς ήταν και η ανάγκη που 'γινε νόμος της ζωής.
Στην ώρα τούτη τη στερνή στείλε μας την ευχή σου μαζί με τη συχώρεση που δεν μπορέσαμε να σου φιλήσουμε στερνή φορά τα χέρια.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Αληθώς Ανέστη, Γρηγόρη.

Πραγματικά φίλε μου. η Μεγάλη Παρασκευή και η Ανάσταση για τους Έλληνες δεν είναι μόνο μεγάλες θρησκευτικές, είναι και σύμβολα που αντικατοπτρίζουν τη ζωή τους. Τον θρήνο της Παναγίας για τη σταύρωση τού παιδιού της, συμμερίζονται εκατομμύρια Ελληνίδες που έχασαν τα παιδιά τους σε πολέμους, σε επαναστάσεις και στην «καταραμένη» ξενιτιά. Η Ανάσταση

συμβολίζει την ελπίδα όπως πολύ σωστά γράφεις, πως όσο σκοτεινή και αν είναι η νύχτα, πάντα θα έρθει η αυγή, όσο άγριος και αν είναι ο χειμώνας, πάντα έρχεται η Άνοιξη και θα πανηγυρίζουμε την ομορφιά της φύσης, όσο μεγάλη και αν είναι μια δυστυχία που ζούμε, πάντα έρχεται η λύτρωση. Γι' αυτό οι Έλληνες υποδέχονται το «Χριστός Ανέστη» με αγκαλιές και φιλιές αγάπης, ακόμη και όταν πάνε στην εκκλησία πέντε λεπτά πριν την Ανάσταση μόνο για ν' ακούσουν το χαρμόσυνο μήνυμα...

Συμμερίζομαι απόλυτα αυτά που γράφεις για τους αναξιοπαθόντες, τους ασθενείς, αλλά και τους μοναχικούς ανθρώπους που δεν δέχθηκαν το χαρμόσυνο μήνυμα της ελπίδας, ούτε το φιλί της αγάπης.

Τα χρόνια, φίλε μου, δεν έχουν καμία σχέση με την ηλικία της ψυχής, ακόμη και όταν η υγεία φθείρεται τον λόγο έχει η ψυχή μας, ή έστω ο νους μας και ο νους σου καλά κρατεί αν κρίνω από τα λεγόμενά σου. Θα είμαι πολύ ευτυχής αν ύστερα από δέκα χρόνια ο νους και η ψυχή μου θα με κρατήσουν όπως είμαι σήμερα και το ίδιο εύχομαι σε όλους τους... συνομήλικους που μάς διαβάζουν!

Στο Σίδνεϊ είμαστε πολύ τυχεροί με τα γηροκομεία μας που προσφέρουν υπηρεσίες καλών ξενοδοχείων όπως λές, αλλά δεν είναι μόνο το φαγητό και η περιποίηση, είναι η φροντίδα, η ζεστασιά σε ελληνικό περιβάλλον και η συντροφιά. Κάποτε τα γηροκομεία ήταν πτωχοκομεία, χώροι θλιμμένοι, αίθουσες αναμο-

νής για το αναπόφευκτο.

Στην Αλεξάνδρεια οι ηλικιωμένοι γονείς ζούσαν με τα παιδιά τους μέχρι το τέλος, επειδή ήταν τόσο προσβλητικό που κανένα παιδί δεν τολμούσε να βάλει τους γονιούς του σε γηροκομείο και είναι γεγονός ότι οι μάνες κυρίως προτιμούσαν να ζήσουν τα τελευταία χρόνια της ζωής τους με τις κόρες τους.

Συμφωνώ και πως τα γηροκομεία στην εποχή μας είναι μια ανάγκη, όμως τα παιδιά και εγγόνια δεν πρέπει να ξεχνούν πως υπάρχουν οι γονείς τους στα γηροκομεία και πρέπει να τους επισκέπτονται τακτικά. Το αναφέρω επειδή στις επισκέψεις μου σε γηροκομεία μας έχω ακούσει παράπονα, έστω λίγα από γονείς που τους ξέχασαν τα παιδιά τους και ίσως αυτοί που διαχειρίζονται τα γηροκομεία μας θα πρέπει να τους το υπενθυμίζουν, γιατί μερικές φορές μια μάνα μπορεί να φροντίσει δέκα παιδιά και δέκα παιδιά δεν μπορούν να φροντίσουν μια μάνα.

Η Πρωτομαγιά ήταν γιορτή στην Αλεξάνδρεια και τα ανθοπωλεία έκαναν χρυσές δουλειές, επειδή δεν είχαμε κήπους στις πολυκατοικίες μας και αγοράζαμε στεφάνια, που τα κρεμούσαμε στις πόρτες, ή στα μπαλκόνια μας. Τότε δεν γιορτάζαμε την Εργατική Πρωτομαγιά που ήταν άγνωστη στην Αίγυπτο και μόνο όταν ήρθαμε στην Αυστραλία μάθαμε τη σημασία της.

Πάντως, αν κρίνω από τα επεισόδια στον εορτασμό της Πρωτομαγιάς στην Ευρώπη και αλλού, φοβάμαι πως θα ζήσουμε ταραγμένες Πρωτομαγιές στο κοντινό μέλλον, γιατί τα πράγματα δεν είναι καθόλου καλά για τους εργαζόμενους σε λαούς μακριά από αυτή την ευλογημένη χώρα.

